

щѣта. Понѣкога не се връщаше до разсѣмване. Най-после вуйчо му го изпжди, и той остана безъ подслонъ на улицата. Спѣше, гдето завърне, руганъ и преследванъ като куче. Нѣколко пѣти бѣ затварянъ и битъ въ участъка. Веднажъ на пазара, като се опитваше да отирадне нѣколко ябълки отъ кошницата на една бедна стара жена, тя го улови за ржката и му каза кротко:

— Момченце, защо се учишъ да крадешъ отъ чуждото? Нѣма ли за тебе работа? И азъ имамъ едно внуче като тебе, но да видишъ какъ работи! Често ми дава пари. И сега съмъ излѣзла да купя нѣщо отъ пазара съ негови пари. Я да се заловишъ и ти на работа, че да не ходишъ такъвъ немилъ—недрагъ по улицитѣ!

Думитѣ на старата жена накараха Сандо да се засрами отъ живота си. Той се върна разкаянъ при вуйчо си и му поиска прошка. Вуйчо му го настани на работа при единъ дърводѣлецъ, а въ свободното си време почна отново да пасе козата по обрасналитѣ съ трева улици на „Булина ливада“.

